

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 387/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. B., zastúpenej A., s. r. o., pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 9 Co 249/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. B. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2014 doručená sťažnosť Mgr. M. B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 Co 249/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. mája 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 1. februára 2013 Okresnému súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhala, aby odporca (cestovná kancelária) bol zaviazaný zaplatiť jej 213,33 € s úrokom z omeškania. Požadovala tiež zaviazať odporcu, aby sa zdržal agresívnych obchodných praktík, klamlivého konania, ako aj všetkých nekalých obchodných praktík spočívajúcich napríklad v neoznámení zmeny podstatnej podmienky zájazdu, a tým zamedzení spotrebiteľovi využiť právo na odstúpenie od zmluvy, a tiež uvádzania klamlivých informácií o zájazdoch týkajúcich sa typu pláže na internetovej stránke a v katalógoch. Napokon žiadala o priznanie práva zverejniť druhý bod výroku rozsudku v denníku s celoštátnou pôsobnosťou podľa vlastného výberu formu platenej inzercie na trovy odporcu najviac vo výške 400 €. V priebehu konania doplnila návrh aj o výrok, ktorým by bol odporca zaviazaný odstrániť nepravdivý údaj o piesočnej pláži v letovisku Roquetas de Mar s tým, aby typ pláže bol označený tak, aby spotrebiteľ nemohol byť uvedený do omylu, že ide o piesočnú pláž.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 92/2013-162 z 13. júna 2013 bol návrh sťažovateľky zamietnutý. Na základe jej odvolania rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 242/2013-184 z 20. februára 2014 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Odvolanie sťažovateľky bolo založené na tom, že v rámci zmluvy o obstaraní zájazdu bola v postavení spotrebiteľa, a odvolacie konanie sa týkalo klamlivého označenia typu pláže v zmluve uzavretej s odporcom a jeho zodpovednosti za takéto označenie.

Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru došlo v niekoľkých rovinách.

Predovšetkým bola nesprávne posúdená otázka zodpovednosti odporcu ako cestovnej kancelárie, keďže závery všeobecných súdov sú v rozpore s ustanovením § 741i ods. 1 Občianskeho zákonníka. Priama a objektívna zodpovednosť cestovnej kancelárie za poskytované služby vyplýva z uvedeného ustanovenia a zbaviť sa jej možno iba z dôvodov, ktoré sú taxatívne vymedzené. Odporca v konaní tvrdil, že niekoľkokrát osobne navštívil

danú dovolenkovú destináciu, a ak by sa i napriek tomu cítil byť oklamáný treťou osobou, môže si voči tejto uplatniť regres, avšak na zodpovednosti odporcu voči sťažovateľke to nič nemení. Odporca totiž zodpovedá aj za škodu, ktorú spôsobili jeho dodávatelia služieb. Nemôže sa preto úspešne brániť tvrdením, že iba vychádzal z oficiálnych prospektov hotela, resp. z potvrdenia informačnej kancelárie.

Ďalej bola nesprávne posúdená otázka povinnosti spotrebiteľa preverovať si pravdivosť údajov v zmluve. Krajský súd totiž v tejto súvislosti dospel k záveru, podľa ktorého nebolo preukázané žalobné tvrdenie sťažovateľky o tom, že pri výbere dovolenky bolo pre ňu rozhodujúce, aký piesok bude na pláži. Pri uzatváraní zmluvy sa neinformovala u odporcu, či je pláž pred hotelom naozaj piesková, resp. o aký piesok ide. Krajský súd vysloveným záverom uvažuje na spotrebiteľa ťarchu zisťovania pravdivosti údajov uvedených v zmluve o obstaraní zájazdu. Spotrebiteľovi predsa nemožno vyčítať, že neočakáva, že údaje, ktoré cestovná kancelária prezentuje, sú klamlivé.

Potom nemožno súhlasiť so závermi týkajúcimi sa naplnenia pojmu klamanie spotrebiteľa a klamlivá obchodná praktika. Okresný súd konštatoval, že jednoznačne by bolo vhodnejšie označiť daný typ pláže presnejšou definíciou (v danom prípade ide o pláž s hrubozrnným pieskom, táto charakteristika je určite výstižnejšia). Ďalej však uviedol, že nebolo zistené, aby odporca uviedol výslovne klamlivú informáciu týkajúcu sa typu pláže.

Tiež nemožno súhlasiť s porušením zásady, podľa ktorej výklad spotrebiteľských zmlúv musí byť taký, aby bol pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa okresného súdu z videozáznamov vyplýva, že pláž na okraji mora a pri vstupe do mora je tvorená drobnými kamienkami, následne je pokrytá hrubozrnným pieskom, ktorý sa potom mení na jemnejší piesok a ďalej znova prechádza do hrubozrnného piesku. Konštatuje sa tiež, že väčšina slovenských cestovných kancelárií charakterizuje danú oblasť ako pláž s hrubozrnným pieskom. Znamená to, že okresný súd mal za dokázané, že sa na danom mieste nenachádzala „klasická“ piesočná pláž. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Napriek tomu bol použitý výklad priaznivejší pre odporcu.

Napokon nemožno súhlasiť ani s posúdením otázky určitosti žalobného petitu. Okresný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľka neuviedla, akým typom pláže by mal odporca danú oblasť označiť, keďže charakteristika pláže môže byť rôzna, a preto takto formulovaný petit je nevykonateľný. Podľa názoru sťažovateľky pokiaľ okresný súd považoval akúkoľvek časť navrhovaného znenia výroku rozsudku za nesprávnu, za neúplnú alebo nezrozumiteľnú, potom mal podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyzvať sťažovateľku na doplnenie petitu alebo jeho opravu.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 242/2013 s tým, aby bol rozsudok z 20. februára 2014 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon požaduje náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 242/2013-184 z 20. februára 2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka popri nesprávnom právnom posúdení veci vytýka všeobecným súdom ich postup. Ide o to, že hoci podľa názoru okresného súdu sťažovateľka neformulovala žalobný petit tak, aby bol vykonateľný, napriek tomu v rozpore s ustanovením § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nevyzval sťažovateľku na doplnenie alebo na opravu petitu.

Možno konštatovať, že sťažovateľka v tejto časti sťažnosti namieta, že všeobecné súdy jej svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom, keďže ju nevyzvali na opravu, resp. doplnenie petitu postupom podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Uvedená námietka sťažovateľky zakladala možnosť podania dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka dovolanie proti rozsudku krajského súdu nepodala.

Možno uzavrieť, že sťažovateľka nevyčerpala mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie bola oprávnená podľa osobitných predpisov. To zakladá v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustnosť sťažnosti.

Treba napokon ešte poznamenať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal zo strany ústavného súdu do úvahy prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014